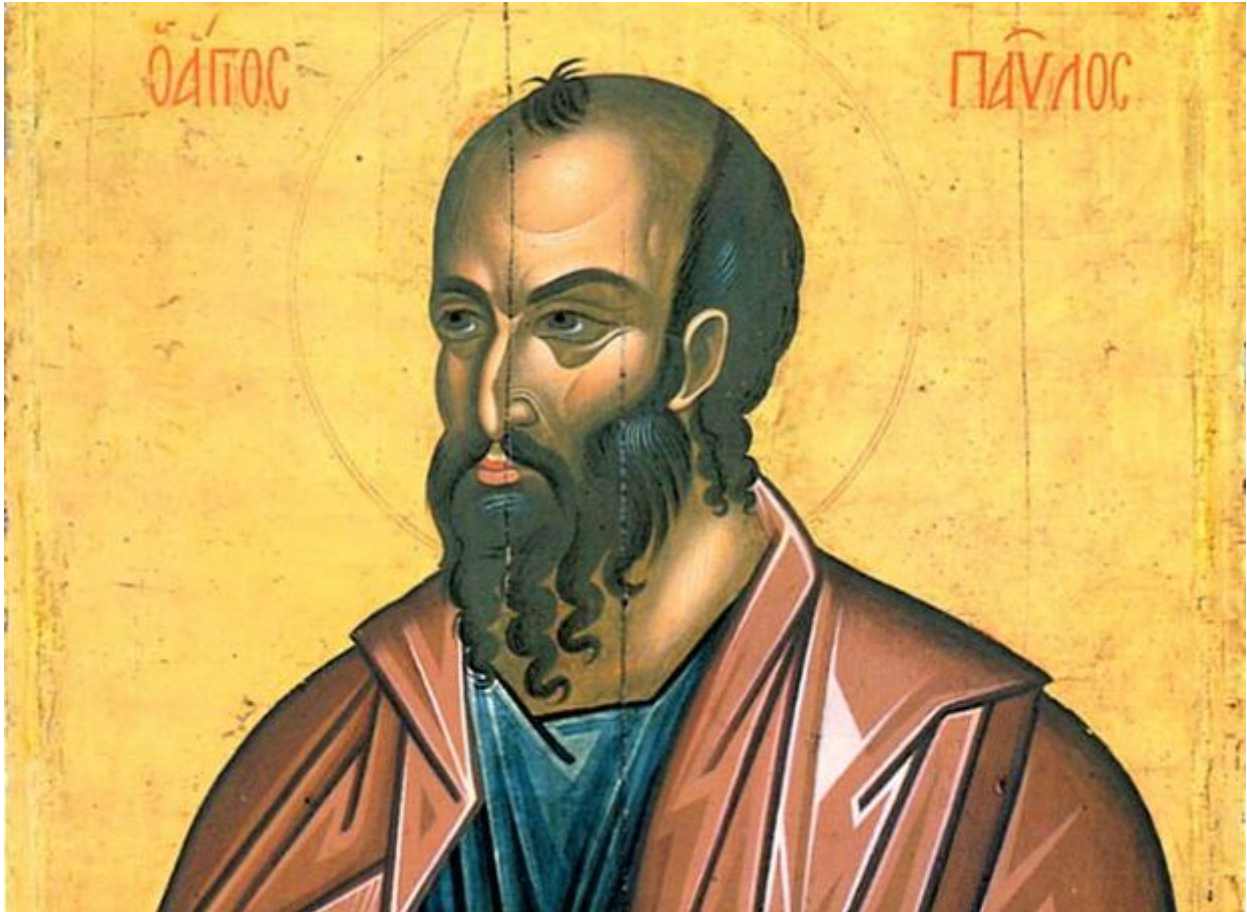

15/06/2025

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής των Αγίων Πάντων

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Αποστολικό Ανάγνωσμα](#) της Κυριακής Α΄ Επιστολών, των [Αγίων Πάντων](#): Εβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 (15-06-2025)

Πρωτ. Ανδρέα Παπαμιχαήλ

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἄδελφοί, οἱ ἅγιοι Πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ

ἀναστάσεως τούς νεκρούς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγάρουν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Πάντες με τὴν πίστη κατατρόπωσαν βασιλεία, ἐπέβαλαν τὸ δίκαιο, πέτυχαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν υποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἐφράξαν στόματα λεόντων· ἐσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς, διέφυγαν τὴ σφαγὴν, ἐγίναν ἀπὸ ἀδύνατοι ἰσχυροί, ἀναδείχτηκαν ἥρωες στὸν πόλεμο, ἐτρέψαν σε φυγὴ ἐχθρικά στρατεύματα· γυναῖκες ξαναπήραν πίσω στὴ ζωὴ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς, κι ἄλλοι βασανίστηκαν ὡς τὸ θάνατο, χωρὶς νὰ δεχτοῦν τὴν ἀπελευθέρωσή τοὺς, γιατί πίστευαν ὅτι μπορούσαν ν' ἀναστηθοῦν σε μιὰ καλύτερη ζωὴ. Ἄλλοι δοκίμασαν ἐξευτελισμούς καὶ μαστιγώσεις, ἀκόμη καὶ δεσμά καὶ φυλακίσεις. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι με προβιές καὶ κατσικίσια δέρματα, ἐζήσαν με στερήσεις, υπέφεραν καταπιέσεις, θλίψεις καὶ κακουχίες – ὁ κόσμος δὲν ἦταν ἄξιος νὰ ἔχει τέτοιους ἀνθρώπους – πλανήθηκαν σε ἐρημιές καὶ βουνά, σε σπηλιές καὶ σε τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι οἱ παραπάνω, παρὰ τὴν καλὴ μαρτυρία τῆς πίστεως τοὺς, δὲν πήραν ὅ,τι τοὺς υποσχέθηκε ὁ Θεός. Αὐτός εἶχε προβλέψει κάτι καλύτερο γιὰ μας, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φτάσουν ἐκεῖνοι στὴν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς. Ἐχοντας, λοιπόν, γύρω μας μιὰ τόσο μεγάλη στρατιὰ μαρτύρων, ἀς τινάξουμε ἀπὸ πάνω μας κάθε φορτίο, καὶ τὴν ἀμαρτία που εὐκόλα μας ἐμπλέκει, κι ἀς τρέχουμε με ὑπομονὴ τὸ ἀγώνισμα τοῦ δύσκολου δρόμου που ἔχουμε μπροστὰ μας. Ἀς ἔχουμε τὰ μάτια μας προσηλωμένα στὸν Ἰησοῦ, που μας ἔδωσε τὴν πίστη, τὴν ὁποία καὶ τελειοποιεῖ.

Σχολιασμός

Τη σημερινή Κυριακή, πρώτη μετά την εορτή της Πεντηκοστής, «την των απανταχού της οικουμένης εν Ασία και Λιβύη και Ευρώπη, Βορρά τε και Νότω, Αγίων πάντων εορτήν εορτάζομεν» (βλ. Συναξάρι Πεντηκοσταρίου). Στο ίδιο Συναξάρι αναφέρεται και ο λόγος που οι Άγιοι Πατέρες θέσπισαν αυτή την εορτή μετά την εορτή της καθόδου του Αγίου Πνεύματος: «ενδεικνύμενοι ότι η του παναγίου Πνεύματος παρουσία τοιαύτα δια των Αποστόλων ενήργησεν αγιάσασα και σοφίσασα τους από του ημετέρου φυράματος... Κάτεισι μεν γαρ το Πνεύμα εν είδει πυρός φύσει την ανωτάτω ροπήν έχοντος, άνεισι δε προς τα άνω ο χους, φύσει κατάρροπος ων...». Εξάλλου, υπήρξε η ανάγκη της θέσπισης της εορτής των Αγίων Πάντων για να υπογραμμιστεί η ενότητα των αγίων και επειδή πολλοί που ευαρέστησαν το Θεό έμειναν εντελώς άγνωστοι σε μας. Αρχικά, τη μέρα αυτή εορτάζονταν όλοι οι μάρτυρες (πρβλ. Απολυτίκιο Εορτής) και σταδιακά συμπεριλήφθηκαν όλοι ανεξαιρέτως οι Άγιοι,: προφήτες, δίκαιοι, απόστολοι, μάρτυρες (παλαιοί και νέοι), ιεράρχες και όσιοι, άνδρες και γυναίκες.

Το αποστολικό ανάγνωσμα της σημερινής Κυριακής είναι παρμένο από την προς Εβραίους Επιστολή. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται εδώ στους πολυποίκιλους αγώνες και στα μαρτύρια που οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης υπέστησαν εξαιτίας της πίστης τους στον αληθινό Θεό, αλλά ταυτόχρονα, επειδή ήταν οπλισμένοι μ' αυτήν, αντλούσαν δύναμη για να επιτύχουν τα όσα θαυμαστά περιγράφονται στην περικοπή.

«Τοιγαρούν και ημείς, τσοούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων, όγκον αποθέμενοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν, δι' υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα»

Μετά την εξιστόρηση των παθημάτων και των κατορθωμάτων των Αγίων της Παλαιάς Διαθήκης, ο Απόστολος Παύλος εξάγει ορισμένα συμπεράσματα μεγάλης σημασίας, τα οποία λειτουργούν και ως προτροπές προς τους αναγνώστες της Επιστολής. Η επιτυχημένη εικόνα του νέφους δηλώνει τόσο το μεγάλο πλήθος των δικαίων ανδρών όσο και το ρόλο που διαδραματίζουν στη ζωή του κάθε πιστού. Τα νέφη δίνουν σκιά και φέρνουν δροσιά• οι Άγιοι δροσίζουν στον καύσωνα της αμαρτίας. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, στην ερμηνεία της προς Εβραίους Επιστολής, αναφέρει χαρακτηριστικά: «Η μνήμη των αγίων εκείνων ανδρών, ως νέφος θα σκιάζει εκείνον που φλέγεται από θερμότερη ακτίνα• έτσι ανασταίνει και αναζωογονεί την ψυχή, που είναι αποκαμωμένη από τις δυστυχίες...» (Ομιλία 28). Επίσης, τα νέφη γίνονται βροχή, ποτίζουν τη γη και έτσι τα φυτά και τα δέντρα δίνουν καρπούς και ανθούς. Κατά τον ίδιο τρόπο, όλοι εμείς οι Χριστιανοί αναθάλλουμε με το παράδειγμα και τις πρεσβείες των Αγίων και έχουμε έτσι τη δυνατότητα πνευματικής καρποφορίας.

Ο Απόστολος Παύλος συνιστά σε μας να τινάξουμε από πάνω μας κάθε φορτίο και την αμαρτία και να τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου που έχουμε μπροστά μας. Είναι φανερό πως ο Απόστολος χρησιμοποιεί εικόνες από το χώρο του αθλητισμού: εκεί οι αθλητές έβγαζαν από πάνω τους κάθε περιττό ένδυμα, έτσι ώστε να είναι πιο ελεύθεροι και ευκίνητοι κατά τους αγώνες. Κάθε χριστιανός καλείται να πράξει κάτι παρόμοιο, αφού επιβάλλεται να πετάξει από πάνω του κάθε τι που θα τον εμπόδιζε στην πνευματική ζωή, όπως π.χ. την απιστία, τη φιληδονία, τον εγωκεντρισμό, τη νωθρότητα και την προσκόλληση στα γήινα πράγματα. Είναι χαρακτηριστικό πως ο Απόστολος χαρακτηρίζει την αμαρτία ως «ευπερίστατον», επειδή χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουμε μας αιχμαλωτίζει στα δίκτυά της. Χρειάζεται έτσι με υπομονή, επιμονή, νήψη και θυσιαστικό πνεύμα να αγωνιζόμαστε στον πνευματικό αγώνα.

Η πολυπρόσωπη κρίση που σήμερα βιώνουμε ωθεί τον άνθρωπο σε έντονες υπαρξιακές αναζητήσεις και σε απεγνωσμένες προσπάθειες ανεύρεσης αυθεντικών στηριγμάτων και προτύπων προς μίμηση. Οι Άγιοι της Εκκλησίας μας αποτελούν αναμφίβολα για το σύγχρονο άνθρωπο τους φωτεινούς οδοδείκτες για την ανεύρεση του πραγματικού νοήματος της ζωής και για την πορεία από το κατ' εικόνα στο καθ' ομοίωσιν, ώστε να έχουμε αυτό που πραγματικά μας αξίζει και να νιώθουμε την πληρότητα στα έγκατα της ύπαρξής μας.

Εύστοχα είναι τα σχόλια του Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη στο βιβλίο του Λόγος και Ύπαρξη: «Το νέφος των Αγίων Μαρτύρων βοηθεί τον άνθρωπο κάθε εποχής να ελευθερώσει την ύπαρξή του από τον εγκλωβισμό της φιλαυτίας και της αλαζονείας, που ως τερατώδης «όγκος» (= νεόπλασμα αμαρτίας) κατατρύγει τον

ψυχοσωματικό οργανισμό του ανθρώπου. Ένας τέτοιος υπαρξιακός αγώνας είναι γεμάτος με πολλά εμπόδια και πειρασμούς, που δημιουργούν λόγω ψυχικών αλλοιώσεων και μεταπτώσεων φοβερά αδιέξοδα. Ο Άγιος συμπαρίσταται σ' αυτόν τον αγώνα του ανθρώπου με την προσφορά της εν Χριστώ αγάπης του, που ανυψώνει τον κλυδωνιζόμενο άνθρωπο στο επίπεδο της υιοθεσίας του από τον Θεό» (σ.320).

Η μίμηση των Αγίων είναι μίμηση του Χριστού και συνταύτιση με τη ζωή Του, αφού κάθε αναφορά μας σε κάποια αρετή των αγίων είναι αναφορά στην αρετή Του: συναντώντας π.χ. σ' ένα Άγιο την ταπεινοφροσύνη, σε άλλο την πραότητα, σε άλλο τη δικαιοσύνη, συναντούμε τον ίδιο τον Κύριο και Θεό μας.

Μελετώντας τους βίους των Αγίων, παρατηρούμε πως η αγιότητα δεν έχει μια μοναδική και συγκεκριμένη συνταγή, ούτε ένα προκαθορισμένο καλούπι το οποίο επιβάλλεται να ακολουθήσει ο πιστός και που όμως θα συνθλίβει κάθε προσωπική ιδιαιτερότητα. Μέσα στην ομήγυρη των Αγίων Πάντων συναντούμε Αγίους προερχομένους από κάθε κοινωνική τάξη και με εντελώς διαφορετικό προσωπικό χαρακτήρα, μοναχούς και λαϊκούς, ιεράρχες και αυτοκράτορες, μάρτυρες και νεομάρτυρες, οσίους και ομολογητές, στρατιώτες και ιατρούς, ταπεινούς οικογενειάρχες που φύλαξαν το νόμο του Θεού και αξιωματούχους. «Γηθόμενοι μέλψωμεν, την των αγίων πάντων ομήγυριν, εκ παντός κροτουμένην, και γένους άμα, και αξιώματος, και πολιτείας...», σημειώνει ο υμνωδός σε τροπάριο της εβδόμης Ωδής του Κανόνος των Αγίων Πάντων. Γίνεται λοιπόν φανερό ότι όλοι ανεξαιρέτως μπορούμε να επιτύχουμε τον αγιασμό, μιμούμενοι τους Αγίους στην αποτίναξη των παθών και των εφάμαρτων ροπών, στην χωρίς όρια αγάπη προς το Θεό και το συνάνθρωπο και τέλος στην αξιοποίηση του κάθε ιδιώματος του χαρακτήρα μας στην πορεία προς τη θέωση.

Τελειώνοντας, αξίζει να σημειωθούν αυτούσιοι οι στίχοι του Συναξαρίου του Πεντηκοσταρίου: «Του Κυρίου μου πάντας υμνώ τους φίλους. Ει τις δε μέλλων, εις τους πάντας εισίτω». Γένοιτο!